

Sygn. akt II W 950/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Andrzej Haliński

Protokolant: sekr. sąd. Karolina Zubrzycka

w obecności oskarżyciela publicznego Państwowej Inspekcji Pracy w G. – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 02 listopada 2017 r.

wniosku złożonego w trybie art. 58 § 3 kpw

w sprawie przeciwko **M. T., synowi J. i A. z domu S., urodzonemu w dniu (...) we W.**

obwinionemu to, że:

I. będąc pracodawcą (...) M. T. z siedzibą w W., działając w G., powierzył nielegalne wykonywanie pracy cudzoziemcowi – obywatelowi Ukrainy C. I. na terenie Stoczni (...) w okresie od 11.06.2016 r. do 03.05.2017 r.

tj. o wykroczenie z art. 120 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 14 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 87 ust. 1 pkt 12 i art. 87 ust. 2 pkt 9 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 90 ust. 4 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z § 1 pkt 20 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 21 kwietnia 2015 r. w sprawie przypadków, w których powierzenie wykonywania pracy cudzoziemcowi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest dopuszczalne bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę;

II. będąc pracodawcą (...) M. T. z siedzibą w W., działając w G., powierzył nielegalne wykonywanie pracy cudzoziemcowi – obywatelowi Ukrainy K. O. na terenie Stoczni (...) w okresie od 30.06.2016 r. do 03.05.2017 r.

tj. o wykroczenie z art. 120 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 14 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 87 ust. 1 pkt 12 i art. 87 ust. 2 pkt 9 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 90 ust. 4 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z § 1 pkt 20 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 21 kwietnia 2015 r. w sprawie przypadków, w których powierzenie wykonywania pracy cudzoziemcowi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest dopuszczalne bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę;

III. będąc pracodawcą (...) M. T. z siedzibą w W., działając w G., powierzył nielegalne wykonywanie pracy cudzoziemcowi – obywatelowi Ukrainy L. A. na terenie Stoczni (...) w okresie od 27.08.2016 r. do 02.03.2017 r.

tj. o wykroczenie z art. 120 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 14 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 87 ust. 1 pkt 12 i art. 87 ust. 2 pkt 9 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 90 ust. 4 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z § 1 pkt 20 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 21 kwietnia 2015 r. w sprawie

przypadków, w których powierzenie wykonywania pracy cudzoziemcowi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest dopuszczalne bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę;

IV. będąc pracodawcą (...) M. T. z siedzibą w W., działając w G., powierzył nielegalne wykonywanie pracy cudzoziemcowi – obywatelowi Ukrainy S. R. na terenie Stoczni (...) w okresie od 30.07.2016 r. do 28.02.2017 r.

tj. o wykroczenie z art. 120 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 14 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 87 ust. 1 pkt 12 i art. 87 ust. 2 pkt 9 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 90 ust. 4 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z § 1 pkt 20 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 21 kwietnia 2015 r. w sprawie przypadków, w których powierzenie wykonywania pracy cudzoziemcowi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest dopuszczalne bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę;

V. będąc pracodawcą (...) M. T. z siedzibą w W., działając w G., nie opłacił w wymaganym terminie składek na Fundusz Pracy za pracowników za okres od 01.02.2017 r. do 30.04.2017 r. w wysokości 5.583,93 zł

tj. o wykroczenie z art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 47 ust. 1 pkt 3 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy

I. obwinionego M. T. uznaje za winnego popełnienia:

- czynów zarzucanych mu w punktach od I do IV wniosku o ukaranie, stanowiących wykroczenia kwalifikowane z art. 120 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 14 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 87 ust. 1 pkt 12 i art. 87 ust. 2 pkt 9 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 90 ust. 4 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z § 1 pkt 20 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 21 kwietnia 2015 r. w sprawie przypadków, w których powierzenie wykonywania pracy cudzoziemcowi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest dopuszczalne bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę,
- czynu zarzucanego mu w punkcie V wniosku o ukaranie z tym dodatkowym ustaleniem, iż czyn ten został popełniony w okresie od dnia 16 marca 2017 r. do dnia 16 maja 2017 r., i czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie z art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 47 ust. 1 pkt 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych,

i za to przy zastosowaniu art. 9 § 2 kw na podstawie art. 120 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 3.000 zł (trzech tysięcy złotych);

II. na podstawie art. 118 § 1 i 4 kpw w zw. z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118, poz. 1269) obciąża obwinionego M. T. zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 50 zł (pięćdziesięciu złotych), zaś na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 21 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od obwinionego M. T. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 300 zł (trzystu złotych).

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. T. prowadzi jako osoba fizyczna działalność gospodarczą pod firmą (...) w W.. Działalność tej firmy jest prowadzona m. in. na terenie Stoczni (...) S.A. w G. przy ul. (...). Firma ta wykonuje tam czynności jako podwykonawca, zaś M. T. w

ramach prowadzonej działalności zatrudnia obywateli ukraińskich, którzy wykonują czynności na terenie wskazanej wyżej Stoczni.

W dniu 27 kwietnia 2017 r. rozpoczęto kontrolę legalności wykonywania pracy przez cudzoziemców oraz powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom w ramach działalności prowadzonej przez M. T. na terenie Stoczni (...) S.A. w G.. W toku kontroli ustalono, iż M. T. w ramach prowadzonej działalności powierzył nielegalne wykonywanie pracy wymienionym niżej cudzoziemcom będącym obywatelami Ukrainy.

W dniu 02 marca 2016 r. firma (...) zatrudniła obywatela Ukrainy I. C.. Został on zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony od 02 marca 2016 r. do 10 czerwca 2016 r. na stanowisku malarza z wynagrodzeniem 2.000 zł brutto plus premia. Wówczas cudzoziemiec ten posiadał zarejestrowane w PUP w A. oświadczenie nr (...) zezwalające na wykonywanie pracy w charakterze malarza w firmie (...) w okresie od 02 marca 2016 r. do 10 czerwca 2016 r. na podstawie umowy o pracę z przybliżonym wynagrodzeniem brutto 2.100 zł. Natomiast następnie M. T. zatrudnił I. C. na podstawie umowy o pracę na czas określony od 11 czerwca 2016 r. do 29 września 2018 r. na stanowisku malarza z wynagrodzeniem 2.000 zł brutto plus premia, jednak w okresie od 11 czerwca 2016 r. do 03 maja 2017 r. powierzył nielegalne wykonywanie pracy wymienionemu cudzoziemcowi, albowiem kolejne oświadczenie zarejestrowane w PUP w A. pod nr (...) zezwalające na wykonywanie pracy w charakterze malarza w firmie (...) na podstawie umowy o pracę z przybliżonym wynagrodzeniem brutto 2.100 zł dotyczyło dopiero okresu od 04 maja 2017 r. do 27 października 2017 r. We wskazanym wyżej okresie nielegalnego zatrudnienia cudzoziemiec wykonywał pracę bez należytego zezwolenia, otrzymywał wynagrodzenie, korzystał z urlopów wypoczynkowych.

W dniu 16 marca 2016 r. firma (...) zatrudniła obywatela Ukrainy O. K.. Został on zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony od 16 marca 2016 r. do 29 czerwca 2016 r. na stanowisku malarza z wynagrodzeniem 2.000 zł brutto plus premia. Wówczas cudzoziemiec ten posiadał zarejestrowane w PUP w A. oświadczenie nr (...) zezwalające na wykonywanie pracy w charakterze malarza w firmie (...) w okresie od 11 kwietnia 2016 r. do 29 czerwca 2016 r. na podstawie umowy o pracę z przybliżonym wynagrodzeniem brutto 2.100 zł. Natomiast następnie M. T. zatrudnił Oleksandra K. na podstawie umowy o pracę na czas określony od 30 czerwca 2016 r. do 29 września 2018 r. na stanowisku malarza z wynagrodzeniem 2.000 zł brutto plus premia, jednak w okresie od 30 czerwca 2016 r. do 03 maja 2017 r. powierzył nielegalne wykonywanie pracy wymienionemu cudzoziemcowi, albowiem kolejne oświadczenie zarejestrowane w PUP w A. o nr (...) zezwalające na wykonywanie pracy w charakterze malarza w firmie (...) na podstawie umowy o pracę z przybliżonym wynagrodzeniem brutto 2.000 zł dotyczyło dopiero okresu od 04 maja 2017 r. do 22 października 2017 r. We wskazanym wyżej okresie nielegalnego zatrudnienia cudzoziemiec wykonywał pracę bez należytego zezwolenia, otrzymywał wynagrodzenie, korzystał z urlopów wypoczynkowych.

W dniu 02 marca 2016 r. firma (...) zatrudniła obywatela Ukrainy A. L.. Został on zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony od 02 marca 2016 r. do 26 sierpnia 2016 r. na stanowisku malarza z wynagrodzeniem 2.000 zł brutto plus premia. Wówczas cudzoziemiec ten posiadał zarejestrowane w PUP w A. oświadczenie nr (...) zezwalające na wykonywanie pracy w charakterze malarza w firmie (...) w okresie od 02 marca 2016 r. do 25 sierpnia 2016 r. na podstawie umowy o pracę z przybliżonym wynagrodzeniem brutto 2.000 zł. Natomiast następnie M. T. zatrudnił A. L. na podstawie umowy o pracę na czas określony od 27 sierpnia 2016 r. do 29 września 2018 r. na stanowisku malarza z wynagrodzeniem 2.000 zł brutto plus premia, jednak w okresie od 27 sierpnia 2016 r. do 02 marca 2017 r. powierzył nielegalne wykonywanie pracy wymienionemu cudzoziemcowi, albowiem kolejne oświadczenie zarejestrowane w PUP w A. o nr (...) zezwalające na wykonywanie pracy w charakterze malarza w firmie (...) na podstawie umowy o pracę z przybliżonym wynagrodzeniem brutto 2.000 zł dotyczyło dopiero okresu od 03 marca 2017 r. do 25 sierpnia 2017 r. We wskazanym wyżej okresie nielegalnego zatrudnienia cudzoziemiec wykonywał pracę bez należytego zezwolenia, otrzymywał wynagrodzenie, korzystał z urlopów wypoczynkowych.

W dniu 08 marca 2016 r. firma (...) zatrudniła obywatela Ukrainy R. S.. Został on zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony od 08 marca 2016 r. do 29 lipca 2016 r. na stanowisku malarza z wynagrodzeniem 2.000 zł brutto plus premia. Wówczas cudzoziemiec ten posiadał zarejestrowane w PUP w A. oświadczenie nr (...) zezwalające na wykonywanie pracy w charakterze malarza w firmie (...) w okresie od 08 marca 2016 r. do 29 lipca 2016 r. na

podstawie umowy o pracę z przybliżonym wynagrodzeniem brutto 2.000 zł. Natomiast następnie M. T. zatrudnił R. S. na podstawie umowy o pracę na czas określony od 30 lipca 2016 r. do 29 września 2018 r. na stanowisku malarza z wynagrodzeniem 2.000 zł brutto plus premia, jednak w okresie od 30 lipca 2016 r. do 28 lutego 2017 r. powierzył nielegalne wykonywanie pracy wymienionemu cudzoziemcowi, albowiem kolejne oświadczenie zarejestrowane w PUP w A. o nr(...) zezwalające na wykonywanie pracy w charakterze malarza w firmie (...) na podstawie umowy o pracę z przybliżonym wynagrodzeniem brutto 2.100 zł dotyczyło dopiero okresu od 01 marca 2017 r. do 25 sierpnia 2017 r. We wskazanym wyżej okresie nielegalnego zatrudnienia cudzoziemiec wykonywał pracę bez należytego zezwolenia, otrzymywał wynagrodzenie, korzystał z urlopów wypoczynkowych.

Ponadto M. T. w ramach prowadzenia wskazanej wyżej działalności gospodarczej w okresie od dnia 16 marca 2017 r. do dnia 16 maja 2017 r. nie opłacił w wymaganym terminie składek na Fundusz Pracy za pracowników za okres od 01 lutego 2017 r. do 30 kwietnia 2017 r. w łącznej wysokości 5.583,93 zł, opłacając zaległe składki dopiero w dniu 29 maja 2017 r.

/Dowód: wyjaśnienia obwinionego M. T. k. 8, 83-83v.; protokół kontroli z załącznikami k. 19-70; wystąpienie k. 17; nakaz k. 18/

Oskarżyciel publiczny Państwowa Inspekcja Pracy w G. we wniosku o ukaranie zarzucił M. T. to, że:

I. będąc pracodawcą (...) M. T. z siedzibą w W., działając w G., powierzył nielegalne wykonywanie pracy cudzoziemcowi – obywatelowi Ukrainy C. I. na terenie Stoczni (...) w okresie od 11.06.2016 r. do 03.05.2017 r., tj. popełnienie wykroczenia z art. 120 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 14 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 87 ust. 1 pkt 12 i art. 87 ust. 2 pkt 9 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 90 ust. 4 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z § 1 pkt 20 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 21 kwietnia 2015 r. w sprawie przypadków, w których powierzenie wykonywania pracy cudzoziemcowi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest dopuszczalne bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę;

II. będąc pracodawcą (...) M. T. z siedzibą w W., działając w G., powierzył nielegalne wykonywanie pracy cudzoziemcowi – obywatelowi Ukrainy K. O. na terenie Stoczni (...) w okresie od 30.06.2016 r. do 03.05.2017 r., tj. popełnienie wykroczenia z art. 120 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 14 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 87 ust. 1 pkt 12 i art. 87 ust. 2 pkt 9 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 90 ust. 4 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z § 1 pkt 20 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 21 kwietnia 2015 r. w sprawie przypadków, w których powierzenie wykonywania pracy cudzoziemcowi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest dopuszczalne bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę;

III. będąc pracodawcą (...) M. T. z siedzibą w W., działając w G., powierzył nielegalne wykonywanie pracy cudzoziemcowi – obywatelowi Ukrainy L. A. na terenie Stoczni (...) w okresie od 27.08.2016 r. do 02.03.2017 r., tj. popełnienie wykroczenia z art. 120 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 14 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 87 ust. 1 pkt 12 i art. 87 ust. 2 pkt 9 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 90 ust. 4 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z § 1 pkt 20 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 21 kwietnia 2015 r. w sprawie przypadków, w których powierzenie wykonywania pracy cudzoziemcowi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest dopuszczalne bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę;

IV. będąc pracodawcą (...) M. T. z siedzibą w W., działając w G., powierzył nielegalne wykonywanie pracy cudzoziemcowi – obywatelowi Ukrainy S. R. na terenie Stoczni (...) w okresie od 30.07.2016 r. do 28.02.2017 r., tj. popełnienie wykroczenia z art. 120 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 14 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 87 ust. 1 pkt 12 i art. 87 ust. 2 pkt 9 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 90 ust. 4 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z § 1 pkt 20 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 21 kwietnia 2015 r.

r. w sprawie przypadków, w których powierzenie wykonywania pracy cudzoziemcowi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest dopuszczalne bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę;

V. będąc pracodawcą (...) M. T. z siedzibą w W., działając w G., nie opłacił w wymaganym terminie składek na Fundusz Pracy za pracowników za okres od 01.02.2017 r. do 30.04.2017 r. w wysokości 5.583,93 zł, tj. popełnienie wykroczenia z art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 47 ust. 1 pkt 3 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

/Wniosek o ukaranie k. 5-6/

Obwiniony M. T. przesłuchany w toku postępowania wyjaśniającego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów (w protokole zawarto opisy jedynie czterech pierwszych z nich). Wyjaśnił, że nie zdawał sobie sprawy, iż zatrudnia wymienionych pracowników nielegalnie, ponieważ mieli oni złożone wnioski o zezwolenia na pracę i pobyt czasowy, musieli też co trzy miesiące meldować się w Urzędzie Wojewódzkim w G. z kopiami umów o pracę, zaś ich wnioski o pobyt do dnia dzisiejszego nie zostały jeszcze rozpatrzone. Następnie obwiniony złożył pisemne oświadczenie wnosząc o ukaranie go za zarzucane mu czyny bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie kary grzywny w wysokości 3.000 zł.

Podczas postępowania sądowego obwiniony M. T. złożył pisemne wyjaśnienia, w których wskazał, że został wcześniej poinformowany o wszystkich pięciu postawionych mu zarzutach. Przytoczył swoje wcześniejsze wyjaśnienia i potwierdził, że przyznaje się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów, jak również podtrzymał wniosek o ukaranie go bez przeprowadzenia rozprawy.

/Dowód: wyjaśnienia obwinionego M. T. k. 8, 83-83v.; oświadczenie obwinionego k. 11/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż obwiniony M. T. dopuścił się popełnienia czynów zarzucanych mu we wniosku o ukaranie, przy czym Sąd doprecyzował jedynie opis i kwalifikację prawną czynu zarzucanego obwinionemu w punkcie V wniosku o ukaranie.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po analizie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Najistotniejsze znaczenie dla rozpoznania niniejszej sprawy miały wyjaśnienia samej obwinionej M. T., jak również dowody dokumentarne pochodzące z przeprowadzonej u pracodawcy kontroli, przede wszystkim w postaci protokołu kontroli wraz z załącznikami. Pozostałe dowody dokumentarne w postaci wystąpienia i nakazu miały drugorzędne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Co do wyjaśnień obwinionej Sąd uznał je, ze wskazanym dalej zastrzeżeniem, za wiarygodne, są one bowiem jasne, logiczne, korespondują z pozostałymi dowodami i brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności. Z kolei jeżeli chodzi o dowody dokumentarne, to ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony i nie budzi również wątpliwości Sądu, w związku z czym należy je uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Obwiniony M. T. przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów i nie kwestionował, iż dopuścił się zachowań opisanych w zarzutach. Wprawdzie w trakcie pierwszego przesłuchania obwinionej w protokole, zapewne na skutek omyłki pisarskiej, znalazły się opisy jedynie czterech pierwszych zarzutów postawionych obwinionemu, jednakże z pisemnych wyjaśnień obwinionej złożonych już na etapie postępowania sądowego wynika jednoznacznie, że został mu wówczas postawiony również zarzut z punktu V wniosku o ukaranie, zaś obwiniony przyznaje się do popełnienia również czynu opisanego w tym zarzucie. Obwiniony tłumaczył natomiast, że nie zdawał sobie sprawy, iż zatrudnia wymienionych pracowników nielegalnie, ponieważ mieli oni złożone wnioski o zezwolenia na pracę i pobyt czasowy, które nie zostały rozpoznane. W ocenie Sądu tłumaczenie takie, którym obwiniony starał się zapewne wskazać na okoliczności w pewien sposób tłumaczące dopuszczenie się przez niego pierwszych czterech zarzucanych mu czynów, w żaden sposób nie negują jednak zasadności przedmiotowych zarzutów, albowiem z pozostałego

materiału dowodowego, czego obwiniony nie kwestionuje, wynika jednoznacznie, iż w okresach wymienionych w zarzutach wskazani tam cudzoziemcy nie posiadali jednak odpowiednich zezwoleń na wykonanie pracy na terenie Rzeczypospolitej Polskiej i nie byli uprawnieni do wykonywania pracy bez takich zezwoleń, zaś obwiniony kwestii tej nie dopilnował i pomimo tego zatrudniał w tym czasie tych cudzoziemców i powierzał im pracę. Tym samym wyjaśnienia obwinionego w zakresie, w jakim przyznaje się on do popełnienia zarzucanych mu czynów, znajdują potwierdzenie w dowodach dokumentarnych.

Jak już wyżej nadmieniono Sąd swoje rozstrzygnięcie opierał w znacznym stopniu także na dowodach dokumentarnych. Z najważniejszego dowodu dokumentarnego w postaci protokołu kontroli wraz z załącznikami wynikają okoliczności potwierdzające wystąpienie zdarzeń opisanych we wszystkich zarzutach postawionych obwinionemu, w tym także tych objętych zarzutem z punktu V wniosku o ukaranie, co do którego obwiniony nie odniósł się w istocie w swoich wyjaśnieniach, przyznając się jednak do popełnienia przedmiotowego czynu.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał obwinionego M. T. za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach od I do IV wniosku o ukaranie, jak również czynu zarzucanego mu w punkcie V wniosku o ukaranie z tym dodatkowym ustaleniem, iż czyn ten został popełniony w okresie od dnia 16 marca 2017 r. do dnia 16 maja 2017 r. To ostatnie zastrzeżenie wynikało z okoliczności, iż w opisie przedmiotowego czynu nie zostało w istocie wskazane, w jakim czasie przedmiotowe wykroczenie zostało popełnione. Mając natomiast na uwadze, iż nieopłacenie przez obwinionego w wymaganym terminie składek na Fundusz Pracy za pracowników dotyczyło płatności za okres od lutego do kwietnia 2017 r., zaś stosownie do treści art. 47 ust. 1 pkt 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych płatnik w rozpatrywanym przypadku powinien opłacić składki (w tym na Fundusz Pracy) za dany miesiąc nie później niż do 15 dnia następnego miesiąca, obwiniony powinien był uregulować składki na Fundusz Pracy za luty 2017 r. do dnia 15 marca 2017 r., za marzec 2017 r. do dnia 15 kwietnia 2017 r., zaś za kwiecień 2017 r. do dnia 15 maja 2017 r. Terminów tych nie dochował, a tym samym jego zachowania wyczerpujące znamiona zarzucanego mu wykroczenia nastąpiły w dniach kolejnych i stąd wskazane wyżej określenie daty popełnienia przedmiotowego wykroczenia.

Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, że zachowania przypisane obwinionemu w ramach zarzutów z punktów od I do IV wniosku o ukaranie wypełniają znamiona wykroczeń kwalifikowanych z art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, z dodatkowym uwzględnieniem w kwalifikacji przepisów art. 2 ust. 1 pkt 14 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 87 ust. 1 pkt 12 i art. 87 ust. 2 pkt 9 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 90 ust. 4 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z § 1 pkt 20 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 21 kwietnia 2015 r. w sprawie przypadków, w których powierzenie wykonywania pracy cudzoziemcowi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest dopuszczalne bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę.

Wykroczenie kwalifikowane z art. 120 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy popełnia ten, kto powierza cudzoziemcowi nielegalne wykonywanie pracy. Zauważyć należy, iż przywołany przepis nie dookreśla bliżej istoty karalnego zachowania polegającego na „nielegalnym wykonywaniu pracy”. Definicję przedmiotowego zwrotu normatywnego zawiera bowiem art. 2 ust. 1 pkt 14 tej ustawy. Zgodnie z treścią tego przepisu nielegalne wykonywanie pracy przez cudzoziemca oznacza „wykonywanie pracy przez cudzoziemca, który nie jest uprawniony do wykonywania pracy w rozumieniu art. 87 ust. 1 lub nie posiada zezwolenia na pracę, nie będąc zwolnionym na podstawie przepisów szczególnych z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę, lub którego podstawa pobytu nie uprawnia do wykonywania pracy, lub który wykonuje pracę na innych warunkach lub na innym stanowisku niż określone w zezwoleniu na pracę, z zastrzeżeniem art. 88f ust. 1a-1c, lub który wykonuje pracę na innych warunkach lub na innym stanowisku niż określone w zezwoleniu na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114, art. 126, art. 127 lub art. 142 ust. 3, z zastrzeżeniem art. 119 i art. 135 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach”. W efekcie przyjąć należy, iż obwiniony swoim zachowaniem wypełnił w przypadku każdego z zarzucanych mu i omawianych czterech czynów znamiona wskazanego wykroczenia, bowiem każdorazowo w przypadku czynów opisanych w punktach I, II, III i IV wniosku o ukaranie w okresach objętych zarzutem powierzył wykonywanie pracy cudzoziemcom wbrew warunkom określonym we wskazanym wyżej przepisie, a więc w sposób nielegalny.

Cudzoziemiec jest bowiem uprawniony do wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w szczególności wtedy, jeżeli posiada zezwolenie na pracę oraz przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w warunkach określonych w art. 87 ust. 1 pkt 12 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (nie zostały one w rozpatrywanych przypadkach spełnione) lub też jeżeli na zasadach określonych w art. 87 ust. 2 tej ustawy jest zwolniony z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę, w szczególności gdy w stosunku do niego umowy międzynarodowe lub odrębne przepisy dopuszczają wykonywanie pracy bez konieczności posiadania zezwolenia (art. 87 ust. 2 pkt 9 wskazanej ustawy). W omawianym zakresie obowiązują również wydane na podstawie art. 90 ust. 4 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 21 kwietnia 2015 r. w sprawie przypadków, w których powierzenie wykonywania pracy cudzoziemcowi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest dopuszczalne bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę (Dz. U. z 2015 r. poz. 588), w tym jego § 1 pkt 20, zgodnie z którym powierzenie obywatelowi Ukrainy wykonywania pracy na terytorium RP bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę jest dopuszczalne, gdy wykonuje on pracę przez okres nieprzekraczający 6 miesięcy w ciągu kolejnych 12 miesięcy, niezależnie od liczby podmiotów powierzających im wykonywanie pracy, jeżeli przed podjęciem przez cudzoziemca pracy właściwy powiatowy urząd pracy zarejestrował pisemne oświadczenie tego podmiotu o zamiarze powierzenia wykonywania pracy temu cudzoziemcowi o treści wskazanej w tym przepisie, zaś praca ta wykonywana jest na podstawie pisemnej umowy na warunkach określonych w oświadczeniu. W rozpatrywanych przypadkach co do cudzoziemców wymienionych w zarzutach zostały złożone i zarejestrowane takie oświadczenia, jednakże z wyłączeniem okresów wskazanych w zarzutach, a w konsekwencji w okresach tych nie zachodził wypadek dopuszczający zatrudnienie cudzoziemców bez zezwolenia na pracę, a tym samym obwiniony powierzył tym cudzoziemcom nielegalne wykonywanie pracy we wskazanym wyżej rozumieniu.

Z kolei czyn przypisany obwinionemu w ramach zarzutu z punktu V wniosku o ukaranie należało zakwalifikować jako wykroczenie z art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 47 ust. 1 pkt 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Pierwszy z tych przepisów stanowi, iż wykroczenie w nim określone popełnia ten, kto nie dopełnia obowiązku opłacania składek na Fundusz Pracy lub nie opłaca ich w przewidzianym przepisami terminie. W rozpatrywanej sytuacji zachodzi druga z tych postaci wykroczenia, albowiem obwiniony nie opłacił składek na Fundusz Pracy za zatrudnionych pracowników za miesiące od lutego do kwietnia 2017 r. w ustawowym terminie, wynikającym z drugiego z wymienionych wyżej przepisów, zacytowanego już we wcześniejszej części uzasadnienia, opłacając przedmiotowe składki dopiero po upływie ustawowych terminów w dniu 29 maja 2017 r. Niewątpliwie omyłką pisarską oskarżyciela było natomiast wskazanie w kwalifikacji prawnej omawianego czynu art. 47 ust. 1 pkt 3 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (przepis taki nie istnieje, zaś art. 47 tej ustawy dotyczy innych kwestii), zaś oskarżyciel z pewnością miał na uwadze wspomniany wyżej art. 47 ust. 1 pkt 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Z tego względu Sąd dokonał odpowiedniej korekty kwalifikacji prawnej omawianego czynu.

Należy przy tym podkreślić, że nie każde naruszenie przepisów ustawy stanowi wykroczenie, albowiem zachowanie takie musi wypełniać ponadto ustawowe cechy wykroczenia określone w przepisach części ogólnej kodeksu wykroczeń, w szczególności musi być to czyn społecznie szkodliwy (art. 1 § 1 kw) oraz zawiniony (art. 5 kw). Stwierdzić należy, że wszystkie zachowania przypisane obwinionemu należy uznać za zawinione, popełnione z winy umyślnej, albowiem M. T. działał świadomie i w ocenie Sądu chciał popełnić przypisane mu czyny. Deklarowane przez obwinionego w krótkich wyjaśnieniach okoliczności zdaniem Sądu nie mogą usprawiedliwiać przypisanych obwinionemu zachowań i nie świadczą o braku winy po jego stronie. W toku postępowania nie ujawniły się również wątpliwości odnośnie poczytalności obwinionego i uznać należy, iż jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością miał on możliwość pokierowania swoim postępowaniem i rozumiał znaczenie przypisanych mu czynów.

Uznając obwinionego M. T. za winnego popełnienia opisanych wyżej wykroczeń Sąd stosownie do dyspozycji art. 9 § 2 kw, wobec jednoczesnego orzekania o ukaraniu za pięć wykroczeń, na podstawie art. 120 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył obwinionemu łącznie jedną karę grzywny w wysokości 3.000 zł, zgodnie ze złożonym przez obwinionego wnioskiem o wydanie wyroku

skazującego bez przeprowadzania rozprawy, zaakceptowanym przez oskarżyciela. Zdaniem Sądu kara w takiej wysokości jest odpowiednia i stosownie do treści art. 33 § 1 kw jej rozmiar nie przekracza stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez obwinionego czynów, jak również pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec obwinionego oraz potrzeb w zakresie społecznego oddziaływania.

Jako okoliczności obciążające przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd miał na uwadze liczbę wykroczeń, których dopuścił się obwiniony. Okolicznością łagodzącą dotyczącą wszystkich czynów jest przyznanie się obwinionego do winy. W przypadku czynów przypisanych obwinionemu w ramach zarzutów z punktów od I do IV wniosku o ukaranie okolicznością łagodzącą jest to, iż obwiniony zatrudniał nielegalnie cudzoziemców tylko w pewnych, stosunkowo niedługich okresach, w innych dopełniając już obowiązków związanych z legalnością ich zatrudnienia. Z kolei w przypadku ostatniego z czynów przypisanych obwinionemu okolicznością taką jest to, że obwiniony już po rozpoczęciu kontroli opłacił zaległe składki na Fundusz Pracy.

W tym miejscu należy nadmienić, że za przypisane obwinionemu wykroczenia można wymierzyć karę grzywny w wysokości nie niższej niż 3000 zł (z uwagi na treść art. 24 § 1 kw należy uznać, że górną granicę grzywny stanowi kwota 5000 zł). Tym samym Sąd wymierzył obwinionemu w istocie minimalną karę możliwą do orzeczenia w niniejszej sprawie, przy określaniu jej wysokości mając na uwadze także okoliczności wymienione w art. 24 § 3 kw, tj. dochody sprawcy, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Za taką wysokością kary przemawiały wskazane wyżej okoliczności łagodzące.

Sąd orzekł ponadto o kosztach procesu i na podstawie art. 118 § 1 i 4 kpw w zw. z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia obciążył obwinionego M. T. zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 50 zł (albowiem postępowanie zostało zakończone w formie uwzględnienia wniosku o tzw. dobrowolne poddanie się karze), zaś na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 21 pkt 2 i art. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 300 zł.